

[Søren Andersen.]

men har derimod fået løfter for fremtiden. I tilslutning til de ønsker, som Arbejdsløshedskassernes Samvirke tolkede under den behandling, som har fundet sted forud for lovforslaget, og hvor de implicerede parter talte sig til rette om det indhold, som findes i lovforslaget, er udvalgets flertal allerede gået så langt, at man på forhånd går ind for princippet om tabt arbejdsfortjeneste, og at erstatning herfor skal være en vis procent af den tabte arbejdsfortjeneste. Skal det være til tops? Til hvem skal det være? Princippet er jo endnu ikke fastlagt i nogen lovgivning, selv om der på enkelte områder er talt en del om det. Sagen henvises til arbejdsledsløshedsudvalget af 1964, og arbejdsministeren har faktisk lovet flertallet at anmode udvalget om at lægge dette synspunkt til grund for sit videre arbejde, altså lægge dette synspunkt til grund, det er ikke noget, man skal tage med ind i overvejelserne. Det er altså her, den principielle ændring er sket af hensyn til at ville undgå, at man fra SF's side stiller ændringsforslag og går imod lovforslaget.

På venstres vegne har jeg udtalt min tilfredshed med, at de arbejdsløse ikke i fremtiden alene skal have deres nødtørftige forbrug dækket, det ville være helt unaturligt efter det økonomiske stade, vort samfund er nået til. Det ville være urimeligt over for hjem og børn, og jeg er også villig til at indrømme, at erstatningen må stå i et vist forhold til lønnen, men vi mener, det er forhastet at tage beslutning om en vis procent og i det hele taget at stadfæste princippet og eventuelt også procentens størrelse. Disse overvejelser bør efter vor formening alene finde sted i sociallovskommissionen, hvis arbejde og resultater vi ønsker fremskyndet mest muligt. Ministeren var også inde på tanken herom i sin fremsættelsestale. Man kan måske tillade sig at sige, at han holdt sig flydende. Bemærkningen om, hvorvidt det skulle være udvalget af 1964 eller kommissionen, der skulle afgøre det, kan man vel tolke derhen, at sagen skulle drøftes

begge steder. Nu har ministeren imidlertid lagt sig fast og lagt sig fast af hensyn til SF.

Venstre finder det forkert allerede på nuværende tidspunkt at låse sig fast i en endelig løsning, der kan skabe vanskeligheder for en videre udbygning af den samlede tryghedsreform, som vi så hårdt trænger til — det bliver jo mere og mere åbenbart for hver dag, der går. Vi ønsker en samlet reform af hele tryghedssystemet, og vi ønsker det snarest muligt. Vi ønsker det ikke skudt ud, således som vi mærker, der er tendens til forskellige steder, og vi ønsker at få fyldt nogle af de huller, som findes i de forskellige love og mellem lovene, for som det jo har vist sig allerede ved behandlingen af dette lovforslag, er der udfyldte huller. Vi ønsker et samlet tryghedssystem med samlet kontingent med mulighed for rationel indbetaling af kontingent til billiggørelse af hele systemet til fordel for den del af befolkningen — og hele befolkningen — som måtte være forsikret herimod.

Jeg har fundet anledning til at sige dette, ikke fordi jeg har ment, det var nødvendigt af hensyn til lovforslaget, men ene og alene som følge af den principielle drejning med henblik på fremtiden og ønsker om denne fremtid, som et flertal af udvalget har udtrykt i betænkningen. Jeg indrømmer, at lovforslaget er et fremskridt. Vi har længe ønsket sådanne fremskridt og spurgt efter dem. Det er ikke for tidligt, de kommer, og trods mine bemærkninger skal jeg derfor anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Asgar Jensen: Det er ikke svært for det konservative folkeparti at tilslutte sig de tre hovedprincipper i lovforslaget, nemlig højere ydelser til arbejdsledige, et nogenlunde ensartet kontingent i de forskellige arbejdsløshedskasser og en mere effektiv arbejdsanvisning. Det er tre områder, som vi med styrke har rejst ønske om at få forbedret, og vi kan derfor være tilfredse med, at der står et enigt udvalg bag dette lovforslag. Det ligger på linje med hele det